



ΣΚΟΡΠΙΟΣ



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ - ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Συντάκτης : Χ. ΔΕΛΗΓΚΙΑΒΟΥΡΗΣ

Εν Μυτιλήνῃ Γρ. 30
Εν τοῖς χωρίοις καὶ τῷ Κράτει » 40
Εν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀπέραντι τοῦ Ξενοδοχείου Μάλακου.

Υπεύθυνος: Α. Α. ΜΑΡΙΓΛΗΣ

Ἐκαστον φύλλον 20 παράδες. — Παλαιὸν 1 Γρόσιον.

Ἔτος πρῶτον, φίλτατοι, μὲ καλὸ ἀριθμοῦμεν,
καὶ τὴν χώραν τῆς κλεινῆς Δέδρου κατακοῦμεν.

Στὸν ἀριθμὸ μας ἔση
μὴ στάξη καὶ μὴ βροῆξη.

Δεκεμβρίου εἴκοσι πέντε, ἐννιακόσια ἑννιά καὶ χίλια,
Χάτια ὁ Χακῆς μᾶς τάξει καὶ λαγούς μ' ἐπιτραχήλια.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

Με συγκίνηση πολλή
ψάλλω τὴν μεταβολή.

Κ' ἕνα τοῦ Χιλμῆ ρητὸ
στὸ τραγούδι μου προτάσσω:
«κκινούργιο κοσκινάκι μου
καὶ ποῦ νὰ σέ κρεμάσω»!

Τὰ τραγούδια μου τάλεγες ἔδω,
ποῦτο μόνον, Χιλμῆ, δὲ θὰ πῆς,
ἄχ-μου τίναξες, φίλε, τὰ κῶλα
βεζυρληχι, ὦοιμέ! δὲν κρατεῖς.

ᾠ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμον ἔδω κάτω!
Τὸ εἶπε κι' ὁ φιλόσοφος «τὰ πάντα ρεῖ» καὶ λυόνοι.
Κι' ἀπόδειξις οἱ ποντικοὶ ποῦ φάγαν κοτζάμ γάτο
ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι.

Ποῖς τῶλπιζε, ποῖς τῶλπιζε, πῶς θάλεγες, Χιλμῆ,
ὁ γνωστὸς ἀντάμης,
τ' ἀνήκουστο, τὸ τρομερὸ, τ' ἀπαίσιο τὸ μὴ
στάς Μυστικῆς Δυνάμεις;

Ποῖς τῶλπιζε, ποῖς τῶλπιζε πῶς θάλαγες τὸ ὄχι
στ' Ἀόρατον τὸ Πνεῦμα
ποῦ μόνον μ' ἐν τοῦ νεῦμα
σὲ τίναξε, παλαίπωρε, σὺν τὸν Κιαμῆλ στὴν κώχη!

Ποῖς τῶλπιζεν ἔδω αὐτὰ
τ' ἀπαίσια καὶ τὰ φρικτὰ;

Γιατί τὸ πῆρες τ' ἄγνωστο; Για, κάποιονε παπ ἄ,
ἢ γιὰ κανένα Σύμβουλο ἀπ' τὰ Πατριαρχία;
Τὸ θέλημά του νόμισες σὺν κάποιον μαζβατᾶ
καὶ τῶστειλες νὰ κοιμήθῃ στὸν ντουλαπιὸν τ' ἀρχεῖα;

ᾠ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμον ἔδω πέρα!
Τὸ εἶπε κι' ὁ φιλόσοφος «τὰ πάντα ρεῖ» στὴ γῆ.
Κ' ἕνας μόνον Αἰώνιος μὲ τὴ δεξιὰ του χέρα
δλους μᾶς εὐλογεῖ.

ᾠ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ!
παλαίπωρε Χιλμῆ,
φίλοι σ' ἀνάφαν τὸ κερὶ
στὴν ἔψη τῆς χλωμῆ
καὶ σοῦπαν «Παρκεῖ,
εἰναι σειρὰ πια τοῦ Χακῆ
χιγᾶκι ξεκουμπίσου
κ' ἐπάνω στὰ δαφνὸκλαδα τῆς δόξης σου κοιμήσου.

Καὶ πῆρες τὰ βρεμένα σου σὺν ἄδοξος σατράπης,
καὶ τᾶπλυτὰ σου μάξες, ταχὺς καὶ βιαστικὸς
καὶ μὲ λαγὸν περπατησιὰ πρὸς τὸν Κιαμῆλ ἐστράπης
σὺν γυμναστῆς Ἀτλαντικῆς.

Τώρα κοιμήσου δειλαῖε, κοιμήσου μερακλή
τὸν ἀφραστο τὸν ὕπνο...
Καὶ τὸ σιχτῖρ ἐτοίμασε πιλᾶφι τοῦ Χακῆ
σὲ ξαφνικὸ ἕνα δειπνο.

Ἔτσι ἀλλάζουν οἱ καιροὶ, Χιλμῆ πασά μου, ἔδω
καὶ μόνον ἀγύριστα βαστοῦν τὰ σύργια τὰ ξερά μας,
καὶ μὴ σοῦ κακοφαίνεται ἀν σὲ τὸ πῶ κ' ἐγώ:
σειρὰ σου καὶ σειρὰ μας!

**Στόν Μπούσιο μιὰ συμβουλή
Ἐνδιαφέρουσα πολὺ**

Λοιπὸν τὸ βλέπω φταῖς ἐσὺ.
Ποῖς σοῦπε στὴν «Τανιν» καρσι
νὰ ψάλης τὸν ἀναβαλλόμενον,
ὦ σπάνιον φαινόμενον!

Ποῖς σοῦπε ν' ἀνασκουμπωθῆς
καὶ νὰ τὰ ψάλης ὄλων
κ' ἐναντία των νὰ σταθῆς
ἀγγέλων καὶ διαβόλων;
Ποῖς εἶσαι σύ; Εἶσαι Τζαχίτ;
Μπαμπάν ζαντὲς μὴν εἶσαι;
Εἶσαι ἓνας Ροῦμ γιὰ σιχτιρήτ,
λοιπὸν τὸ στόμα κλείσε.
Ἡ τάχα κάνεις τὸν κουτὸ
καὶ λὲς πῶς εἶσαι βουλευτῆς
καὶ τάχα πῶς μπορεῖς γι' αὐτὸ
λίγο σταρένια νὰ τὰ πῆς;
Ἄν εἶν' αὐτὸ, θυμήσου
πῶς βουλευτῆς θὰ πῆ βουβός.
Λοιπὸν καὶ σὺ κοιμήσου,
μὴν εἶσαι, φίλε, πάλαβός.

«Ὅλα καλά»; Καλὰ λέγε καὶ σύ.
«Ὅλα στραβά»; Θεόστραβα νὰ ψάλης.
Σὲ λὲν τρελλό; Θερμὸ νὰ λὲς μερσι
καὶ γιὰ τὴν τρέλλα σου αὐτὴ
ποσῶς μὴν ἀμφιβάλῃς.

Ἄκου, παιδί μου, τὸ λοιπὸν ἐτοῦτά μου τὰ λόγια
καὶ γνώστεψε καὶ μὴ μιλήσ.
Κ' ἐκτέλει τὸ καθήκόν σου, παίζων τὰ κομπολόγια
μέσα στὴ σάλα τῆς Βουλῆς.

Δὲν πέρνεις γιὰ παράδειγμα τοὺς ἄλλους ἐκλεκτοὺς,
τὸν Τζελεμπίδη δὲν κυττάς, δὲν βλέπεις τὸν Μποστάνη;
Γιατὶ καὶ σὺ, ρὲ Γιωργό μου, δὲν κάνεις σὰν κα' αὐτοὺς
μον' κάνεις τὸν Σεβκέτη μας γιὰ σὲ νὰ χολοσκάνῃ;
Γιατὶ δὲν πάγεις μιὰ στιγμὴ στόν Κύρ Κοσμίδη νὰ σὲ πῆ,
πῶς κόσμον φέρει ἡ σιωπὴ;

Ποῖς εἶσαι σύ; Εἶσαι Τζαχίτ,
Μπαμπάν ζαντὲς μὴν εἶσαι;
Εἶσαι ἓνας Ροῦμ γιὰ σιχτιρήτ,
λοιπὸν τὸ στόμα κλείσε.

ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Στόν κ. Ι. Κήρυκα.
Δίνεις μυαλὸ στοὺς Χριστιανοὺς,
καὶ συμβουλὰς καὶ ἄλλα...
Μὰ δίνε, δίνε σ' αὐτοὺς
δὲν σοῦμεινε μιὰ στάλα!
Χαρικλῆς.

Σ' ἓνα φιλάργυρο.
Ὡ Χάρε στὸ πορθημιόν σου
κύτταξε μὴ τὸν μπάσης.
γιατὶ καὶ τὸ δεκάλεπτο
τοῦ ναύλου σου θὰ χάσῃ.
Ἀρχιλόχος.

Εἰς τὸν Πιττακὸν τῆς... „ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ“

Ἐξέλεξες τὸ ὄνομα ἀρχαίου μας σοφοῦ
καὶ τῶκανες ψευδώνυμον δι' ὅσας μετὰ θείας
ἐμπνεύσεως ἐπέστειλες δήλας ἀναληθείας
μ' ἀφέλειαν ἐκ γενετῆς τυφλοῦ τε καὶ κωφοῦ.
Κι' ὁ κόσμος, τὰ ἀνέγνωσε καὶ σε... ἐχειροκρότησε
καὶ ἂν παπᾶς ἢ ἀνθρώπος εἶσαι, καθεὶς ἠρώτησε.
Καὶ ἂν μὲν εἶσαι κληρικὸς τὸ τῆς γεένης πῦρ
σὲ ἀναμένει τρομερὸν, ψευσθέντα, ἢ δὲ χειρὶ
ἢ γράψασα τὴν δῆλωσιν θὰ μείνῃ ἀφωρισμένη.
Ἄν δ' εἶσαι ἀνθρώπος ἀπλοῦς, τότε σὲ περιμένει
ποινὴ λίαν οἰκτρὰ
τὰ μάλα αὐστηρὰ
ἐξ ἧς ἢ εὐχὴ τοῦ φίλου σου δύναται νὰ σὲ σώσῃ
— Ἄλλ' ἂν ρωτᾷς τὴν γνώμην μου — καὶ νὰ σὲ γανδακώσῃ.

Εἰς... SUI GENERIS ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑ

Τρέχεις ἐδῶ, τρέχεις ἐκεῖ καὶ χρήματα συνάζεις
χωρὶς καὶ μιὰ ἀπόδειξι νὰ δίδῃς δι' αὐτὰ,
κι' ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον τύχει νὰ μὴ βασιτᾶ
ψιλά, διότι πάραυτα θυμόνεις καὶ φωνάζεις
ὅτ' εἶνε... κοῦροκος, πέτεινός, καὶ χῆν ἄνευ αἰσθήματος,
ἀφοῦ δὲν δίδ' ὡς πρόβαιον τὸ δέγμα πλήρες χρήματος
χωρὶς νὰ ἐρωτᾶ
ποῦ πᾶνε τὰ λεπτά.
Ἐνῶ δ' αὐτὰ φωνάζεις
καὶ χρήματα συνάζεις
παρ'... ἄλλων, τὰ θυλιῖα κλείεις ἐπιμελῶς
καὶ σὺ καὶ οἱ ἀνώτεροι, καὶ κτίζετ' ἀφελῶς
λ... ὅπως πλύνωνται ὅλα τὰ ἀνομήματα,
ὡς καὶ ὁ ρύπος τῶν χειρῶν ποῦ μένει ἀπὸ τὰ χρήματα.

Ἡ ΕΧΘΡΑ ΣΟΥ

Γιατὶ νὰ με ἐχθρεύεσαι, νὰ λὲς λόγια γιὰ μένα;
Γιατ' ἄλλην τώρα ἀγαπῶ
μὴ τάχα πταίω δι' αὐτὸ,
καὶ μήπως δὲν ἠγάπησα προτιήτερα κ' ἐσένα;

Τόσο πολὺ σ' ἠγάπησα, καὶ σὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη,
ποῦ τρελλαινόμεσθε κ' οἱ δυοί,
καὶ δὲν μποροῦσ' ἂν δὲν σὲ ἰδῶ,
καὶ σὺ ἂν δὲν με ἐβλεπες κόσμον χαλοῦσες πάλι.

Μὰ ἦλθε μέρα ἔξαφνα καὶ ἀπὸ τὴν περίσσια
μεγάλ' ἀγάπῃ μας καθεὶς
θυμώσαμε πολὺ κ' ἐθῆς...
μ' ἐξέχασες σ' ἐξέχασα καὶ... γείναμ' ἰσὰ ἰσὰ.

ΜΗΛΩΝ ΙΑΥΘΜΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΤΙΑ ΜΟΤ

Μαῦρα μάτια, μαῦρα φρόδια,
σγουρὰ ἐπέλεξα μαλλιά...
— Ἄχ ποῦ νὰ τὰ φάν τὰ φαιδιά! —
θὲν ἀχόρταγα φιλιὰ.

Andrias.



Ἀπὸ τὴν στρατολογίαν τῶν Χριστιανῶν.

Κατὰ τὰ γυμνάσια τοῦ πυροβολικοῦ*

- Λαμπρά, φίλε μου, σκοπεύει ὁ κύρ Γιάννης. Πάντα ἀσφαλισμένα τὸ ρίχνει τὸ κανόνι.
- Μὰ ξέρεις... ἦταν ἔμπορος προηγουμένως!

ΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

— Διατί ὁ γράφας τὰ τῆς «Ἀμαλθείας», υπέγραψε Πιττακὸς καὶ ὄχι Θεόφραστος, ἀφοῦ ἀμφότεροι οἱ σοφοὶ οὗτοι ἦσαν Μυτιληναῖοι;

— Μὰ ἴσως διότι ὡς εὐλαβὴς ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τόσα ψεύδη, ἀναμιγνύων τὸ ὄνομα καὶ τοῦ Θεοῦ.

— Ποῖα ζῖφα ἐλατρεύοντο ὡς ἱερὰ εἰς τινὰς ἀνοήτους λαούς;

— Ὁ ἱερὸς ἐλέφας, ὁ ἱερὸς ὄφις καὶ ὁ... ἱερὸς κόραξ.

— Μὲ τί κινεῖται, παππάκη τὸ αὐτοκίνητον;

— Μὲ..., αὐτὸ, παιδί μου, καὶ διὰ τοῦτο βέβαια λέγεται καὶ αὐτοκίνητον.

— Κατὰ τί διέφερον ὁ παλαιὸς ὄσιος Ἀντώνιος ἐνὸς νεωτέρου τοιούτου;

— Καθ' ὅτι ἐκεῖνον μὲν δὲν ἐσκανδαλίζε τίποτε, ἐνῶ τὸν νεώτερον σκανδαλίζει ὑπερβαλλόντως ἢ... ἀλήθεια.

— Πῶς σοὶ ἐφάνη ἡ «Παλιγγενεσία» τῆς 22ας Δεκεμβρίου;

— Σωστὴ... Παλιγγ-εμεσία.

— Κατὰ τί διαφέρει ὁ Ἀρχαῖος Ἀρίων τοῦ τῆς «Παλιγγενεσίας»;

— Καθ' ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἐσώθη ψάλλον ἐπὶ δελφίνος, οὗτος δὲ θέλων νὰ σώσῃ ἐπὶ τῆς «Παλιγγενεσίας» τοὺς συμπλωτῆρας τοὺς ἐπνίξεν ἀνηλεῶς, ψάλλον τὸν... ἀναβαλλόμενον αὐτῶν.

— Σπουδαῖος ἄνθρωπος φαίνεται νὰ εἶναι ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας».

— Ναι, πράγματι τὸ περὶ κλήρου ἄρθρον τοῦ ἦτο ἔξοχον κυρίως ὁμῶς ἢ ὡς ἐπίλογος δημοσιευομένη ἐκ Μυτιλήνης ἀνταπόκρισις, δι' ἧς Παλιγγ-γενᾶ μεγαλεῖτερον σκάνδαλον.

— Φίλε μου, νὰ σοὺ πῶ; Σκέπτομαι νὰ κάμω ἐν δῶρον εἰς τὸν Ἀρίωνα τῆς «Παλιγγενεσίας».

— Σὰν τί;

— Ὑαλιὰ γιὰ νὰ διαβάξῃ καλλιτέρα τὸν «Σκορπιό».

— Μὰ ἂν δὲν ἀπατώμαι φορεῖ...

— Ναι! ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὰ ἐσκούπισεν εἰς κανένα... μαυρόπανο καὶ τὰ ἐθάμβωσε.

— Καὶ μία ἀνακρίβεια: Ἡ «Παλιγγενεσία» γράφει ὅτι τὰ κακοποιὰ άτομα ἔδεσαν τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τοῦ φύλακος (sic) τῶν ἀδελφῶν Κούμπα μόνον, ἐνῶ ἔδεσαν καὶ τὰ μυαλά τοῦ Ἀρίωνος, διότι ἐκεῖνος δὲν κατώρδωσε νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῶν τεράτων.

Μηλῶν Ἰανθμός.

— Βλέπεις εἰς τὴν «Σάλπιγγα» τὰς διὰ τὸ Νοσοκομεῖον γνώμας ἐκάστου ἐπαφοντος;

— Ναι, φίλε μου, κ' ἔτσι τὸ ζήτημα πρῶτα θὰ πάῃ δυνως.

— Τί, χωρὶς ὀμπρέλλα θὰ βγῆς ἔξω;

— Μὰ θὰ εἶναι μαζί καὶ ἡ γυναῖκά μου μὲ τὸ καινούργιο τῆς καπέλλο.

— Εἶδες τὸ ὠτομομπλῖ;

— Ναι.

— Πῶς σοὺ φαίνεται, σοὺ ἄρεσε; εἶδες δρόμο αἱ;

— Μὲ ἄρεσε, φίλε μου, μὰ ὅσο γιὰ τὴν ταχύτητά του πρέπει νὰ ρωτήσουμε ἕναν εἰδικό.

— Εἰδικό;

— Ναι ἕναν Ἀτλαντικό!

— Βλέπεις τί ὠρατὰ τὰ ψέλλνει ὁ «Σκορπιός» στοὺς παπάδες;

— Μὰ ξέχασες, ὅτι τὰ γραφεῖά του τὰ νέα εἶναι στὸ κατάστημα τῆς Μουσικῆς Σχολῆς;

Ἀπ' τὸν Κινηματογράφο. Ταινία τοῦ Ὁθέλου.

— Καὶ τί τὸ ἠθέλε μαμὰ ἐκεῖνος τὸ μανδηλι τῆς Κυρίας;

— Καταρογιασμένος, παιδί μου τὸ πῆρε νὰ βγάλῃ τὴ... μύξα του!

Κάποιος προχθὲς ζητοῦσε νὰ πάρῃ εἰσιτήριο μὲ ἕνα γρόσι. Καὶ ὁ ἐπιστάτης;

— Μόνον τὰ μωρά, Κύριε, μπαίνουν μ' ἕνα γρόσι.

— Πῆγες ζῆλοῦ Τσινηματογράφου πάλι; δα ἴδεις;

— Τοὺν θέλου, δὲν τοὺν θέλου. Θέλαν νὰ παδρέψιν μὰ Διδημόνα τοῖ ἐφτην ἡλγχι «δὲν τοὺν θέλου, δὲν τοὺν θέλου!»

— Κρούσι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ παπάδες ἀδελφέ!

— Ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνει;

— Μὰ δὲν ἀκούς, σὰν κρυώνῃ κανεὶς ὄλο παπαπαπα λέγει! Est

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΑΚΙΑ

(Μιὰ πεντάρα τὸ πανόραμα).

«Ἐδὸ στοῦ Νικολί πουλῖντε ἄμο ποιλὶ καὶ καπσόκσιλα».

Ἐνόμωνα Ἐστιατόρια.

«Ἡ χόνεφση τῶν ἐντοσθίων».

«Ἡ Μανιῶ ἢ Μαμή θεραπέθει τὴν δυστοκίαν τῶν νεωτέρων συστημάτων».

Παντοπουλίον διάφορων εἰδῶν.

«Μὴν πάτε ἀλοῦ νὰ σὰς κλέβουν, ἐλάτε ἐδῶ στοῦ Γιακούμη!»

Γαλακτοπωλετὸν «Ὁ Ἰορδάνης Ποταμός».

Γυμναστικὸς Σύλλογος «Λούης ὁ Φευγάλας».

Ὁ Ρεφενές.

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Αφέντη μου Χριστούλη που γεννήθηκες μέσα σ' εκεί τ' άχουρι των άλόγων, τὸ σκέφτηκες καλά που δὲ φοβήθηκες και σὺ οὖτοι άνθρωποι σάρκωσες τὸ Λόγονε και τὸ ἔδειξες πὼς πρέπει νὰ μιλάνε κι' ἀφ' τὰ Οὐράλια δρη ὡς τὴν Ἄλπες πὼς πρέπει οὖτοι ἄνθρωποι νὰ γελάνε, νὰ πολιτεύονται, νὰ βάνουν κάλπες; Νὰ βγαίνουν βουλευτὲς με τὴν ἀράδα και νὰ σκάρωνουν νόμους και ἀρτίκολα που στήν εὐλογημένη τὴν Ἑλλάδα νὰ γίνονται σεργούνια και ρεντίκολα;



Κεῖα τ' ἀλόγα που τύχανε σὶ ἄχουρι, καλῆτερα ἀφ' οὖτοι ἄνθρωποι θάσανε, και πειδ ντροπὴ θὰ νάχανε στή μούρη ἀπὸ τὰ λογικά που σὲ δοξάσανε γιατί ἐκεῖα που λὲς οὖτε γκαρίξανε, ποῦταν και φυσικό τσου νὰν τὸ κάνουνε, οὖτε λιθάρια ὑστερις σου ρίξανε, οὖτε καρφιά ἐπιάσαν νὰ σοῦ βάνουνε. Και μολοτοστο ἐκεῖα τὰ κοπάνανε και καταπίνουν μέσα τὸν καιμὸ τους για οὖλους τούτους που σὲ προσκυνάνε και πέρνουν τὸ σταυρό σου... σὸ λαιμὸ τους! Ἄμὴ μὴδὰ που λὲς και οἱ τσοπάνοι που στή σπηλιὰ τριγύρω ἀγραυλήσανε και φλησαν τὸ ἀγὶσ σου σωπάνι, ἐμὲ νάνε κι' ἐκεῖνοι ὅπως ἦσανε; Τώρα στραπάτσα κάνουνε μεγάλα και φκιάνουνε βουστάσια και χρήματα, κι' ἀδειάζουνε τὸν στέρνε μέσ' σὸ γάλα και πιάνουνε οὖτοι ἄνθρωποι κοψίματα. Νὰ λὰθῆς τὸ λοιπόνε τέτοιον κόπονε κακά, Χριστούλη, ἔκαμες και χέριστα ἔτοῦτα τὰ κεφάλια τὸν ἀνθρώπωνε αἰώνια θὰ μένουνε ἀγύριστα. Δὲν τσοῦχε σὸν Παράδεισου τὴ μέση ὁ Θεὸς, νὰν τὰ πρῶτα ζὰ τὸν ζῶνε; τὸ ὅτι νὰ τρῶνε, οὖτι τὸς ἀρέσει και μόνον ἕνα φρεῦτο νὰ μὴν τρῶνε. Τί τσοῦλειπε, μωρὲ; οὐλά τὰ εἶχανε και μὸλο που και ρθῶχα δὲ φορούσανε, οὖτε συνάχι τὸ ἐπιάνε, οὖτε βήχανε, μαδὲ νὰ ποῦνε πὼς ἀνημπορούσανε, και μὸλο τοῦτο τσοῦρῶν ἢ σβελάδες και τὰ καναν σαλάτα σὸν τὰ μοῦτρα τους, και ὑστερις χτυπάγανε τὴν κούτρα τους στὰ φύλλα τυλιγμένοι θὰ σαρμάδες. Λοιπὸ γιατί, Χριστούλη, τὸσα πράματα προτήτερα δὲν τάχες δέση κόμπο; και πιστεφες τὸ πὼς μπορούσαν θάματα νὰ ξαναγίνουνε σ' αὐτὸν τὸ γλόμπο; Ἐπιστεφες τ' ἀνθρώπινο χαϊδάνι πὼς θὰ θερίξῃ πάντα και ποῦ σπέρνει κι' ἀφ' ὅτι τὸ δεξί του χέρι φκιάνει χαμπάρι τὸ ζερβὶ του δὲ θὰ πέρνη; Ἐπιστεφες λοιπὸ πὼς θάρθη μέρα νὰ μὴ σοῦ παίρουν ἔτσι για τ' ἀστεία μπροστὰ ὁ ἀστυφλάκουσ' πέρα πέρα, τὸν τὰκουινὸ μέσα στήν πλατεία; Ἐπιστεφες, Χριστέ μου, πὼς ἐκεῖνοι που κάνουν τὴν περσότερες μετάνοιες, κατεργαροὶ θὰ σοῦ δγῶνε φῖνοι, μπεκρολογῶντας οὐλο με σαμπάνιες; Ἐπιστεφες, σὸ θὲσ σου για πέ μου και σὸ φινάλε τὴν δικὴ σου μοίρας; ἐπιστεφες σὲ οὐλ' αὐτὰ, Χριστέ μου, κι' ἡλῆδες σὸν κόσμον τούτονε Σωτήρας;



Εἶνε ἀδύνατο τὸν ἀδυνάτω
Εἶδες τὰ γάλια τούτονοσ τὸ γένουε,
κι' εἶπες: «Τὸσὸ παληαθρώπο: ἐκεῖ κάτω
τὸ ἔχει που τὸ ἔχει ὁ δῖολος παρμένους»
γι' ὅς κατὰ δὴ νὰ ἴδω κι' ἂν τὰ γλυτώσω
ἐκεῖα τὰ πρόβατὰ τ' ἀπολωλότα,
πάει καλά: ἐγὼ τί χάν' ὡς τόσο;
Θεὸς θὲ νάμαι, ὅπως ἤμευν πρῶτα».
Πῆρες λοιπὸν τὴ δυνάμι σου οὐλή
κι' ἤρθες στὰ χῶματὰ μας τ' ἀγιασμένα
μὲ σπρῶξ' ἔδω και σπρῶξ' ἔχει Χριστούλη,
τὸ Θεὸ σ' ἀλλάξαμε κι' ἔσένα!

Ο Κόντε Κουρούνης.

ΞΑΝΑΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΣΕΡΕΝΑΔΕΣ

Χαρισμένο τοῦ Βλάμη.

Ἔβγα ψυχή μου, κι' ἄκου τὰ νέα τραγουδάκια,
μὲ τὴν ἀράδα ἀπόψε χιλιάδες θὰ σοῦ πῶ,
ἔβγα ν' ἀκούς κυρά μου, καὶ τρελλὰ κοτσάκια
π' ὅλα σὲ τραγουδᾶνε τὸ πόσο σ' ἀγαπῶ...

Ἔβγα σὸ μπάλκονι,
κίττα με μὴ στάλα,
ἔρωτεμένο ἀηδόνι,
τ' ἔζογια μου Δασκάλα!

Και βγαίνεις και κυττάξεις τὸ μικρογειτονάκι
σου
και για δικό μου πείσμα χτυπᾶς τὸ τακου-
νάκι σου!

Και για δικό σου πείσμα σκυπὸ κι' ἐγὼ γυρνῶ
κι' ἕνα παλιὸ τραγουδι στήν πόρτα σου ἀρ-
χινῶ:

«Μὴ στήν πόρτα, οὐδ' στή σκάλα,
τρεῖς στήν κἀμαρα κλεισμένοι...
σ' ἔχω, τ' ἔζογια μου Δασκάλα
δίπλο-τριπλο-φιλημένη!»
Χαρικλῆς.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια)

Γράμματα. Διδάσκονται εἰς τὸ Σχολεῖον, κατόπιν... διανέμονται ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον.

Κήρυγμα. Θάυμασιον ναρκωτικόν. Παρέχεται εἰς τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησιαστικὸν θωρεῖαν... και μιονοπωλιακῶς.

Τσιγγᾶρον. Σύνδεσμος φιλικῶς. Λέξεις συνώνυμοι: ἀμάκα, Μπαριγλῆς κτλ.

Φάρμακον. Δίδεται εἰς τοὺς ἀσθενεῖς και πάντοτε ὀφείλει τοὺς φαρμακοποιούς.

Υδωρ. Ἐγγὺν δροσιτικόν, διὰ τοῦ ὁποῦ κατασκευάζεται τὸ γάλα.

Σόνταγμα. Ἡσότης, ἀδελφότης κτλ. Λέξεις συνώνυμοι: σιχίτ, κιοπέκ, ἐντεποῖς, τεμενὰ και βουδαμάρια.

Ἡ Παρέα.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟΝ ΞΕΚΟΡΠΙΟΝ ΠΑΛΗΒΡΑ

για τὸν ἑβδομαδιατικὸ διαγωνισμὸ τοῦ «Ξεκορπιῶ».

(Κοίτ. ἀρ. 3)

Ἐρωτ.— «Θέλω νὰ γίνω κ' ἡμῶς τί γὰρ πρέπει νὰ γῶ»
«Ἴσαι τεμπέλης και πᾶγας, μὲ φθάνει αὐτὸ μόνον»

Ἀπάντ.— Ἀκαρπῆτης και τεμπέλης, βαγαπόντης και φᾶγας, τίποτε ἄλλο δὲν σοῦ λείπει για νὰ γίνης και καλός.

Οχεντρα

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

(Ἑσάτη μύθορα).

Via cable.

Κων/πολις, Πέραν, Ἄρ. τηλεγρ. ψρφα'.

Τρεῖς Μάγοι ζητοῦντες τὸν σταῦλον τῆς Βηθλεὲμ, ὅπως προσκυνήσωσι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰσηλθον κατὰ λάθος εἰς τὴν Βουλῆν.

Τὸ ποῦγμα γενικῶς θεωρεῖται πολὺ τιμητικὸν διὰ τοὺς Πατέρας τοῦ ἔθνους.

II

Ζήλτουτος ὁμογενῆς προσέφερον ἐξήκοντα πέντε δράμια ἐλαίων ὑπὲρ τοῦ συσσιτίου τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ.

Καταλλήλως τῷ διεβιβάσθησαν αἱ εἰχαὶ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

I

Ἐνα πρᾶμα πραγματάκι
κάθετα σ' ἕνα νησί.
ἔχει γένια, ἔχει μύση,
ἔχει ἕνα λαὸ γαιδοῦρι
και περὶ ζῶη χρυσι.

II

Λίετρε πέρα κι' ἀπὸ πάνω
πὼς χορεύουν δυὸ παιδιὰ
και μὴ ἀρκοῦδα που τὰ γνέφει
νὰ μᾶς γδάρουν τὴν προδιὰ.

Πάνης Κάρα

Τὸ βουβεῖον μας αὐτὴ τὴ φῶρα εἶνε και σπάνιον. Ὁ γνωστός φαρμακοχημικός κ' Καρὰτζῆς μᾶς ἐδήλωσεν ὅτι ἔχει στήν διαθέσι μᾶς μίαν φιάλην ρετινολάδου, γνήθις κατασκευῆς, ἐφ' ἣν τὸν εὐχαριστοῦμεν σπαραξικαρδίως (ἢ λέξις ἀπὸ τὸ λεξικὸν γνῶστοῦ Ἱμ-πρεσσαρίου).

Γιὰ ρεκλάμες κι' ἀγγελίες Κάνουμε ἄλλες συμφωνίες

Μαστίχα, τσίπουρο, κονιάκ, ἰδιότυπα και ἄλλα σὸν Γιάννη τὸν Ματθαῖο, τὸν κοσμοφαινοσὸ. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε εἴρες και τ' ἀηδονίος τὸ γάλα στῆς Κομοθῆς τὸν ὄρομο, σὸν Τσοῦφιλοσ τὴν ἔδω.

Ὁ Φοῖβ' ὁ φωτογράφος μοῖτε νὰ ρεκλαμῆτε τὰ νέα τὸς τὰ εἶδη τὴν νέα συλλογὴ του. Λοιπὸν, παιδιὰ, σὰς λέγω πὼς πᾶγα τὰ κρετῆμα σὸν εἶδα ἐκεῖ τ' ἄραλο, τὸ τέλειο μαγαζὶ του. Κι' ἂν θέλετε και τίλλο, τὰτίστονο, τ' ἀστέιο, ἔγω φωτογράφησα. Κι' εἶπεν τὴν μὴσῆ μου εἶδα ὁμοῦ και Νεῖο καθῆλου δὲν φεβήθηκα!

Στὸς Σιράτη Σιρατιῆλη τὸ μαγαζὶ τὸ νέο, σκεμῶ τὸ κἀθε εἶδος ἐπίσταται ἄραλο. «Ἴλιον τὸ δὲν εἶ' ἀθήσια τίλοσ φηγοροῖται και σὲ μὴ ἀπίσταται και τὸ κἀθε α. πωλαί. Μ' ἂς εἶλετε και ἔδωρα γὰ τὸν Ἄρθεοῦ σὸν εἶλα μαγαζὶ τὸ εἶνε διαβόλο γῶλοσ κησῆλοσ και τὸ σφραγῆτοσ ἐν κῆρ ἀρθεοῦ ἐκεῖ ὁ Κανῆρας ἔχει κι' ἄραλο λουτταρο»

Καθῆτες, δεχτιῆλοσ, βροχῆλοσ ἔκκοσ, ὄλοσ, ἴσα στο μαγαζὶ τοῦ Σιρατιῆλη Μπουζῆλοσ. Για τὴν λατῆ τοῦ τῆν ὄλοσλοσ εἶνε κἀποσ γνῶστοσ κ' ἐπίσταται λίγσ ὄλοσ σὸν Ἄρθεο Σιρατιῆ.